Pobiednik Mały

Parafia pod wezwaniem św. Wojciecha w Pobiedniku Małym

Zapraszamy na stronę internetową Parafii

Parafia Pobiednik Mały Ks. Przemysław Mardyła - Proboszcz

Msze św.
Niedziele: 8:00, 11:00,15:00
W dni powszednie: 6:30

Odpust św. Wojciecha - niedziela najbliższa dniu 23 kwietnia

Do parafii Pobiednik Mały należą jedynie dwie miejscowości: Pobiednik Mały i Pobiednik Wielki, dlatego liczy zaledwie około 800 wiernych. Parafia Pobiednik Mały od XIII wieku była własnością klasztoru Norbertanek na Zwierzyńcu (herb Gryf). Data powstania parafii pod wezwaniem św. Wojciecha Męczennika nie jest dokładnie znana. Powstała najprawdopodobniej między rokiem 1254 a 1325, wiemy to stąd, że norbertanki, będące właścicielkami wioski, wymieniają w dokumencie z roku 1954 pola, las, łąki, karczmę, młyn ze stawami rybnymi, ale o pobiednickim kościele i jego patronie nie wspominają. Musiały przecież być przynajmniej jego współfundatorkami. W zachowanych źródłach jako fundator występuje kasztelan krakowski Jakub Bonar, który część majątku na ten cel oddał norbertankom. Na pewno w 1326 roku plebanem kościoła był Mikołaj.
Zespół kościelny usytuowany w obrębie najstarszego ośrodka osadniczego Pobiednika Małego, na niewielkim, owalnym podwyższeniu terenu, prawdopodobnie pierwotnie nawodnionym, posiadającym walory obronności. Powiązany z wsią krótkim odcinkiem drogi dojazdowej. U jej wylotu, po stronie południowej, znajduje się kościół z wolno stojącą dzwonnicą, po stronie północnej - ogród plebański, stara i nowa plebania oraz budynek gospodarczy. W XIX wieku przy plebanii znajdował się zespół zabudowy folwarku z budynkami usytuowanymi w czworobok otaczający dziedziniec. Kościół wzmiankowany w 1326 r. W wieku XV niewielki, drewniany, spalony w 1914 r. Obecny kościół zbudowany w latach 1955-56 wg projektu Romana Staffa, częściowo zmienionym w czasie realizacji. Ponownie przebudowany w 1967 roku. Prezbiterium kościoła zwrócone w kierunku północnym. Mur z cegły i żelbetonu, kryty blachą. Pierwotnie jednonawowy, z parą kaplic o charakterze transpetu. Otoczony otwartymi podcieniami arkadowymi. Po przebudowie w 1967 roku podcienia zabudowano i przekształcono w nawy boczne. Prezbiterium prostokątne, krótkie, z dwiema przybudówkami. Dachy dwuspadowe i pulpitowe, na kalenicy niewielka, czworoboczna wieżyczka na sygnaturkę. Strop żelbetowy.
W głównym ołtarzu znajduje się obraz św. Wojciecha, patrona świątyni oraz kopia obrazu "Jezu, ufam Tobie". Boczne ołtarze poświęcono zostały Matce Boskiej Częstochowskiej i św. Józefowi.
Niestety, ołtarz główny, wykonany z drewna orzechowego, został zaatakowany przez szkodniki i jego stan się pogarsza. Nie są czynne organy piszczałkowe, które wymagają pilnego remontu. Odnowienia wymaga także sama świątynia.
Podziwiać tu możemy monstrancję, w tzw. stylu "Rejencji": kielich późnorenesansowy, z herbem Brochowicz i inicjałami NK PP, restaurowany ok. 1715 roku, cztery relikwiarze drewniane, w tzw. stylu "Rejencji".
W otoczeniu kościoła po stronie wschodniej i południowej rośnie kilka kilkusetletnich lip. Według informacji miejscowej ludności po wschodniej stronie budynku kościelnego znajdował się przykościelny cmentarz. Przed kilku laty, z inicjatywy mieszkańców wsi, wybudowano nową plebanię, którą w roku 2000 poświęcił ks. biskup Kazimierz Nycz.